

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TIL SIELEN. EN ODE (1780)

Citation: Ewald, Johannes: "TIL SIELEN. EN ODE (1780)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald05val-shoot-workid95622.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TIL SIELEN. EN ODE (1780)

SIIG, du nedfaldne, spæde, afmægtige
Broder af Engle! Siig, hvi udspreder du
Fierløse Vinger? - Ak, forgieves
Flagrer du op mod din første Bolig!

Som da, naar Ørnens neppe bedunede
Unge, forvoven glemmer sin Moders Røst,
Og klavrende paa Redens Kanter
Styrter, og vaagner i kolde Skygger.

Paa Myrens Fodstie, føler den krybende
Sin tabte Høihed, føler sig Ørn endnu,
Og higer, som dens ædle Brødre,
Efter din Straale, du Dagens Hersker!

Som den da drømmer Kræfter, og hoppende
Ofte udstrekker skaldede Vingebeen
Forgieves, til den ømme Moder
Bærer den selv til sin høie Rede.

Saa skal og du, som altid utrettelig
Flagrer og hopper, høit fra dit kolde Muld,
O faldne Siel, saa skal du aldrig
Stride dig op til dit lyse Udspring.

Aldrig, før Aanden, under hvis Vinger du
Fordum oplivet undrende fandt dig selv;
Og i dit Selv et Svelg af Glæde,
Verdeners Vel, og Algodheds Lovsang.

Aldrig før han, som tænder Cherubernes
Flammende Tanker, medynksfuld bærer dig
Op til de Himle, som du Arme
Trodsig forlodst, at udspeide Mørket.

260

Herlig, ak herlig var du, da Jubelsang
Vakte dig, da dit blivende Øiekast
Saae Godheds Verk og Viisdoms Under
Svæve uslørede trint omkring dig.

Natten, med al sin blendende, giftige
Taage undflyede Dagskieret af din Glands,
Du rene Gnist af den Fuldkomne,
Skygger forsvandt i din lyse Omkreds.

Men da nu evig Viisdom opelskte dig,
Men da din Flamme voxte, da Kierlighed
Opfyldte den med Kraft, og gav den
Evner og Drift, at velsigne Verdner.

O da istemte Dalenes Tusende
Daglig din Lovsang, Biergene svarte dem.
Du følte dig i deres Glæde,
Følte dig stor, og din Skaber værdig.

Herlig, ak herlig var du, o faldne Siel!
Lys var din Bolig! Ak, du erindrer det!

Dybt i dit Mulm, i Slangers Hule,
Tænker du dig de forsvundne Straaler!

Blussende ved det Leer, som du kryber i,
Væmmed ved Vrimlets frække Fortrolighed,
Opsvinger du dig, vild, utretted,
Høit, som en springende Hval mod Solen.

Føler du ei din Tunghed, og glemmer du
Evig din Afmagt, og de forsøgte Fald,
Og seer du ei dig selv, du Dyndets
Borger, og blues for lyse Himle?

O da frembryde Lynild af Sinais
Truende Skygger! Glimt af Retferdighed
Adspredte Stoltheds Drøm, og Ondskabs
Giftige Dunster, og Nattens Blendverk!

261

O da bestraale Dommerens Øiekast
Pølen, hvori du brusende tumler dig.
At den maae være dig og al din
Jammer et Speil, som du ei kan undflye

See dig! o see din hiepløse Nøgenhed!
See dig nedbøiet under din Last af Leer,
Udtært af Qvalm og Gift, du blege
Gispende Giendferd af Jordens Hersker!

See dig omspendt af Snarer, bespeidet af
Lurende Rovdyr, Tiger, og lokkende
Sireners Vink, og Klapperslangens
Gnistrende Øien, hvorved man svimler.

Over dig, see dit svulmende Ønskes Vei!
Grundløse Svelg, og - Intet, at hvile ved!
See dem! og stiiig! og naae Cherubens
Flammende Sverd, og dit Edens Ildhegn!

Drukken af Mismod, kald nu din rasende
Stolthed, og kald hver svermerisk Drøm til Hielp!
Storm i din Ruus mod Almagt! glem den!
Troe dig i Pisons bestraalte Lunde!

Mørkets uhumske Flygtling! og tør du da
Dristig beskygge Glands af den Helligste?
Veedst du et Figentræ, hvis Blade
Skiule dit Dynd for hans Vredes Aasyn?

Arme Nedfaldne, vaagn af din stolte Drøm!
Vaagn! og ydmyget under din Brødes Vægt
Udbred din Angst, og al din Jammer,
Sukkende for dine Ønskers Fader!

Da skal ham ynkes over den døende
Gnist af sin Aand, som ulmer paa Nattens Bred,
Da skal han redde den fra Mørkets
Qvælende Damp, og det kolde Mismod!

262

Da skal en salig Straale fra Golgatha
Vise den Strøm, som Siele kan lutres i,
Og Offeret, hvis Blod kan stille
Dommerens Harm, som nedstyrter Gledne!

Da skal du henrykt see det, at Lysets Aand

Dalende spreder kierlige Vinger ud,
Og zitrende, veemodig, smelted
Føle hans Vink, og hans Glæders Aande.

Svulmende af hans voxende Straalers Ild
Skal da din Lovsang stræbe, at møde ham!
Og undrende skal de Ufaldne
Høre den Helliges Priis fra Dybet!

Men da, o Himmel! naar nu hans evige
Kierligheds Flamme vældig omspænder dig,
Naar han opløfter dig fra Dybet,
Op fra dit Mulm, til Algodheds Throne.

Naar du fra Naadens Arme, nu gysende,
Neppe tør see det Svelg, som du frelstes af!
O da skal Takkens ømme Vellyst
Fylde din Sang og din høie Harpe!

Da skal din Taare høit, som Cherubers Chor,
Prise den Aand, som reev dig af Nattens Favn,
Og alle Himlene skal svare:
Stor er den Aand, som opløfter Faldne!